

VLAAMS-WAALSE ECONOMISCHE KLOOF

De *kloof* tussen de *Vlaamse en Waalse economie* wordt steeds groter, zo blijkt uit cijfers van het Instituut voor de Nationale Rekeningen. Tien jaar geleden bedroeg het verschil in bruto binnenlands product per inwoner tussen Vlaanderen en Wallonië 25 % ; in 2004 is de kloof gegroeid tot 27,4 % (De Tijd, 01.04.06).

Getuigen van die kloof zijn de werkloosheidsgraad die in Wallonië meer dan het dubbele bedraagt van die in Vlaanderen en de duidelijk lagere Waalse werkgelegenheidsgraad in vergelijking met de Vlaamse.

Een eerste oorzaak van die toestand zijn de hogere loonkosten per eenheid product in Wallonië, ondanks de hogere lonen in Vlaanderen : dat vormt een concurrentie-handicap voor Wallonië. Om die handicap weg te werken is dus een sterkere loonmatiging of/en een grotere productiviteitsverhoging nodig dan in Vlaanderen.

De verbetering van de Waalse arbeidsmarkt wordt gehinderd door een tweede factor : de Vlaams-Waalse geldtransfers via SZ en overheidsfinanciën zorgen voor zodanige vervangingsinkomens dat de prikkel tot zelfredzaamheid veel te laag wordt voor initiatieven ter bevordering van werkgelegenheid en tewerkstelling. Die geldtransfers zijn dus contraproductief voor Wallonië : ze verzachten de Waalse pijn doch dragen niet bij tot de Waalse heropleving en zijn zelfs de motor geworden van de Vlaams-Waalse divergentie ; ze hebben geen springplankeffect doch een hangmateffect.

Daarom moeten het loonbeleid, het werkgelegenheidsbeleid en het werkloosheidsvergoedingenbeleid zo snel mogelijk overgeheveld worden van het federale niveau naar de deelstaten. Dat is in het belang van Vlaanderen en Wallonië.

E.P.